

3 — Ali...

Okretao je diktafon u ruci. Previše nervozan da bi preduzeo nešto, odlagao je momenat kao jutarnji alarm na mobilnom telefonu. Još samo pet minuta...

Znao je da je kaseta sadržala instrukcije za mašinu. Izum jedine osobe kojoj se divio od malena. Njegovog pokojnog dede.

Činjenica da je uspeo da dođe u posed starčeve tajne, značila je da se možda nalazi pred velikim korakom.

Putovanje kroz vreme. Da li je moguće da mu je deda zaista znao nešto više o tome?

Godinama je živeo u izolaciji. Povukao se u šumu, kako bi mogao na miru da radi. Pre dve nedelje se vratio u civilizaciju, da saopšti ljudima otkriće do koga je došao. Rezultat – strpali su ga u psihijatrijsku ustanovu.

„Nenade, gotova je večera!“ – začuo je veseli ženski glas iz kuhinje.

Spustio je spravicu na stol. Revolucinarno otkriće će morati da sačeka još malo.

„Šta ti je ljubavi?“

Bila je brižna.

„Ništa. Malo sam umoran.“

Pokušao je da izgleda staloženo.

„Ali deluješ tako tužno. Imam utisak da te nešto muči.“

Osećala je kada je zabrinut. Imala je šesto čulo za takve stvari.

„Čini ti se, u redu sam. Nemoj da se brineš.“

Nasmešio se na silu.

„Šta opet eksperimentišes?“

Radoznala kao i uvek.

„Ma ništa. Radim na praktičnom delu jedne neverovatne teorije.

Dosadno nešto, ne bi te zanimalo.“

Nije voleo da joj priča o poslu. U poslednje vreme je postavljala previše pitanja, i često ga dovodila u konfuziju. To mu je smetalo, međutim, nije želeo da je kritikuje.

Brak im je trajao već deset godina, ali jedina ljubav mu je bila i ostala nauka. Još kao dete je obožavao da rastavlja stvari. Da vidi šta ih pokreće. Da saznaje zbog čega rade baš na određeni način.

Otac ga je često kažnjavao zbog toga. Ali deda ga je razumeo.

Stari naučnik je umeo da priča najfantastičnije priče. O otkriću telefona, struje i drugih izuma, pored činjenica navodeći i stvari koje bi priči davale dah čudesnog. Imao je utisak da se to odvijalo u magičnom svetu, ili na drugoj planeti. Za trinaesti rođendan ga je poveo na izložbu naučnih dostignuća. Od tada je bilo jasno da će da studira fiziku.

Jelenu je upoznao na fakultetu. Na drugoj godini. Studirala je novinarstvo. On je prihvatio njenu radoznalnost, ona je prihvatila njegovu povučenost. Znao je da nije jednostavna osoba, zato je poštovao njenu ljubav. Imao je on i osećanja. Zavoleo ju je u meri u kojoj je bio sposoban za to.

Venčali su se četvrtog januara, na Njutnov rođendan. On je predložio, ona bez prigovora prihvatila.

Na više načina je bila savršena za njega. Pored beskrajnog razumevanja, umela je da radi stvari na način koji je odgovarao njegovom pre-

finjenom ukusu.e, vratio se u sobu. Disanje mu se ubrzalo pri samoj pomisli na ono što će da čuje kada se konačno osmeli da pusti snimak. Drhtavom rukom podigao je zastareli aparat. Nadlanicom je obrisao čelo.

Prisetio se kako mu je deda stisnuo kaseticu u ruku. Dok su ga odvodili u ludnicu.

Na njega je delovao apsolutno normalno, kao i uvek. Dijagnoza: paranoična šizofrenija.

Posle četrdeset godina proučavanja teorije putovanja kroz vreme, postavio je dovoljno teza da to zasmeta državi. Plašili su se dedine genijalnosti. Trebalo je zataškati sve što je otkrio. Čak i samu egzistenciju tog čoveka. Najbolje rešenje je bilo proglasiti ga ludim.

„Samo ti možeš da dokažeš da sam u pravu!“. Obesio se pre dva dana . Rečeno mu je da nije izdržao pritisak. Znao je da je to laž. Deda je bio borac.

Suza mu je skliznula niz obraz. Deda. Uradiće ovo zbog i za njega.

Stao je pred ogledalo, i pustio snimak.

„Da bi se ostvarilo putovanje kroz vreme, ono mora da se posmatra kao četvrta dimenzija. Nakon modifikacije postojeće jednačine, i postavljanja portala u odgovarajući položaj, potrebno je samo da se pritisne dugme. Moguće je jedino da se putuje u prošlost, ali...“, naglo je prekinuo snimak.

„Mrzim te „ali“ stavke!“ procedio je kroz zube.

Stavio je diktafon u džep.

Ogledalo je bilo veliko. Deda mu je govorio da je ono predstavljalo najbolji portal.

Da, razgovarali su nekada o eksperimentima na tom polju. Bio je jedini koji je verovao ono što je stari čovek tvrdio sa tvrdoglavom sigurnošću.

Izvadio je plastični uređaj nalik daljinskom sa jednim velikim dugmetom. Crvenim. Istovremeno zabrana i izazov. Idealno.

Pritisnuo ga je. Nesigurno. Ništa se nije desilo.

„Ne! Ne može da bude istina!“.

Pritisnuo je ponovo. Jače. Soba poče da bledi.

Zatvorio je oči.

Kada ih je otvorio učinilo mu se da je u vesternu.

Nalazio se u ogromnoj kafani. Dim cigare nadvijao se nad ljudima kao magla. Smrad alkohola, cigara i krava širio se do najudaljenijeg ćoška. Muzika sa klavira je treštala. Kartaši su se gromoglasno smejali, i prepirali oko toga ko vara. U desnom uglu, pored šanka, stajala je pozornica. Upravo tada su na nju išetale devojke. Jedna od njih je mahnula klavijaturisti, a on je zasvirao „kan-kan“.

„Hajde Doli, svi tebe čekaju!“ kroz vrevu je čuo urlanje debelog šankera.

Okrenuo se oko sebe, ne bi li video dotičnu damu.

Umesto da je ugleda, ponovo se začuo grubi glas.

„Šta se bre okrećeš? Tebi pričam! Zaboravila si ime?“

Razrogačio je oči, pogledao u svoje male šake, i opipao džep na zadnjem delu haljine. Brzo je izvukao diktafon, i pustio kasetu. „Morate da budete veoma pažljivi, moguće je da se vratite u svoj prethodni život“.